

него тепърва ще каже своята дума. Благодарното Отечество се гордѣе съ васъ. Вие за примѣръ ще бждете посочвани на грядущитѣ български поколѣния.

Вѣчна паметъ на падналитѣ другари; нека Богъ имъ даде вѣченъ покой въ селенията небесни на праведницитѣ, а на васъ, мили бойни другари, нека Богъ даде още по-голѣми мжжки сили, за да доизкарате до напълно благополученъ край почнатото за насъ свето дѣло. Всѣка придобита отъ васъ нова слава за менъ ще бже най-голѣма радость и утеха.

Благодаря ви за досегашната съвмѣстна бойна служба!
Сбогомъ!

(п) ХРИСТОВЪ

полковникъ"

Следъ Каймакчаланскитѣ боеве полкътъ бѣ останалъ съ много намаленъ съставъ безъ началници офицери и подофицери и се попълни отъ разни части (отъ 8-а погранична дружина, съ гърци отъ 28-и полкъ, отъ 26-а допълняща дружина, отъ 11-а допълняща дружина, отъ 3-а допълнителна дружина и др.), вследствие на което полкътъ почти изгуби предишната си физиономия. Въ тридружинния си съставъ имаше: 360 подофицери и 1628 редници, отъ които българи 832, турци 360, цигани 162, гърци 101, македонци отъ новитѣ земи 350, останалитѣ отъ други народности. Въ ротитѣ тукъ-тамъ се забелязваха по нѣколко души отъ ония войници, съ които полкътъ преди 3 години трѣгна отъ Сливенъ. Тѣ сами се броеха и съ замисленъ погледъ казваха: „Страшна война, брей! Отъ Сливенъ трѣгнахме 300 души, а сега сме останали десетина!“

Животътъ на полка презъ това време бѣ еднообразенъ. Артилерията на противника отвреме-навреме обстрелваше позицията. Тежки снаряди съ зловещъ писъкъ стигаха и падаха съ страшенъ трѣсъкъ, разпрѣсваха земята и разрушаваха всичко, което срѣщаха. Отвреме-навреме минна стрелба. Тежки мини падаха съ оглушителни взривове. Въ окопитѣ и наблюдателницитѣ стояха твърдо на своитѣ постове часовитѣ наблюдатели и зорко следѣха за врага. Презъ деня всички стояха притаени по окопи, скривалища и прекарваха скучни часове. Навънъ всичко бѣ пусто. Щомъ настѣпваше нощта, картината вземаше новъ видъ — всичко се оживяваше. Ротитѣ излизаха на работа, едни носѣха материали, други поправяха разрушенитѣ презъ деня окопи, трети копаеха нови окопи и скривалища. Особено трудно бѣ пренасянето на материалитѣ, които се носѣха на грѣбъ отъ войниците. Феерична бѣ картината презъ нощта. Свѣтещи ракети, подобно на летещи метеори, прелетяваха високо; прожектори освѣтяваха мѣстността; противницитѣ се следѣха единъ другъ отъ изненади; всрѣдъ тази картина често заклокочваха зловещо картечници, автоматични пушки; мини описваха своя огненъ пжтъ; снаряди съ своя трѣсъкъ нарушаваха нощната тишина; често се предприемаха патрулни нападения.

Нито една отъ воюващитѣ съюзни и неприятелски армии не бѣше поставена въ такива неблагоприятни условия, както нашата.